

og at man ikke er kommen nogen Vegne med alle Forsøgene paa at faa gjort noget i saa Henseende. Og da det er Tilfældet, skal jeg sige, at den første Grund til, at jeg hilser dette Lovforslag med Glæde, er, at dette Lovforslag i Forbindelse med det næste, Forslaget om Formue- og Indkomstskatten efter mit Skøn udretter to Ting, for det første bidrager til at lette Kommunernes Byrder, og dernæst forbereder Muligheden af endelig at komme til en forstandig Ordning af den kommunale Beskatning. Jeg skal ikke komme videre ind paa det, det hører jo nærmest ind under Behandlingen af Forslaget om Formue- og Indkomstskatten, jeg forbeholder mig, naar dette Forslag kommer under Behandling, saa atter at tage Ordet. Men jeg vil blot her sige, at jeg er fuldstændig enig med den højtærede Finansminister i, at Vejen til at komme til en forstandig Ordning af den kommunale Beskatning, den personlige Kommuneskat, netop er den, som man her er slaaet ind paa. Dersom det lykkes os at faa gennemført Formue- og Indkomstskatten omtrent paa det Grundlag, som her foreligger, saa tror jeg, at det skal vise sig, at der ud af Brugen af en saadan Formue- og Indkomstskattelov paa naturlig Maade skal gro et Forslag om en personlig Kommuneskat.

Min Hovedgrund til at anbefale dette Lovforslag er den, at der er intet af de store Skattelovforslag, der for Tiden ligge paa Tingets Bord, som Landbefolkningen i sin store Almindelighed hilser med saa stor Glæde som dette, og det er dette Forslag, som man i ganske særdeles Grad trænger til at faa gennemført. Der overføres, som det jo er bekendt, henimod 6 Millioner Kr. fra Staten til Kommunerne, og at det skulde være noget urimeligt, det kan jeg ikke paa nogen Maade se. Tværtimod finder jeg, at det er overordentlig rimeligt, da Lovgivningsmagten nu gennem en lang, lang Række af Aar har paalagt Kommunerne stedse stigende Beløb, stedse forøgede Udgifter. Der er jo en Mangfoldighed af Love, som ere vedtagne her paa Rigsdagen i den sidste Menneskealder, som mere eller mindre have bidraget til at forøge Kommunernes Udgifter. Som nogle af de sidste skal jeg nævne nogle, som jo ere meget velkendte, nemlig den saakaldte Alderdomsforsørgelseslov af 1891, Loven om smitsomme Sygdomme, Loven om uægte Børn og til en vis Grad ogsaa Loven om anerkendte Sygekasser og mange andre, som alle i større eller mindre Grad have bidraget til at forøge de kommunale Udgifter.

Naar man nu fra Lovgivningsmagtens Side ved Vedtagelse af Lovforslag, som kræve ny Udgifter, kaster disse særlig over paa Kommunerne, er det ganske naturligt, at Staten træder hjælpende til og yder en betydelig Støtte, tilmed da de kommunale Udgifter vokse i en saa forbavsende Grad. Det sker gennem dette Lovforslag, og derfor vilde det blive hilst med stor Glæde af den store Befolkning paa Landet baade fra den ene og fra den anden Side, om dette Lovforslag kunde blive gennemført.

Dersom den Opfattelse, det ærede 3dje Medlem for 9de Kreds (Estrup) havde, skulde slaa igennem i dette Ting, er jeg meget bange for, at det ikke lykkes at gennemføre et Lovforslag som dette. Det ærede Medlem erklærede ganske vist, at Hovedformaalet med Lovforslaget: at lette Trykket for Kommunerne, kunde han være enig i, men naar der blev Tale om Midlerne til at lette Trykket for Kommunerne, var han grunduenig, saa uenig, forekom det mig, som tænkes kunde. Det ærede Medlem havde to Grunde, ja, han havde for Resten tre, til denne Modstand mod Lovforslaget.

Den første Grund var den, at han var mod Opgivelse af gamle retfærdige Grundskatter. Jeg vil nu for Resten, som bemærket af den ærede sidste Taler (Koch), gøre opmærksom paa, at disse Skatter jo ikke opgives, idet Befolkningen jo skal udrede dem alligevel; her er ikke Tale om at forandre en Tøddel enten med Hensyn til Gammelskatten eller Land- og Ligningsskatten, de skulle jo udredes ganske paa samme Maade som i Øjeblikket, saa at der ikke er Tale om at opgive en eneste Øre af dem. Og med Hensyn til, at det er gamle Grundskatte, de retfærdigste af dem alle o. s. v., skal jeg ikke komme ind paa at tale om Hartkornsskatternes Retfærdighed eller Uretfærdighed eller paa at tale om, hvad ogsaa jeg anerkender som en Fordel, at Gammelskatten og Land- og Ligningsskatten ere fikserede Hartkornsskatter; men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det lader sig vist ikke gøre fra nogen Side at paastaa, at Bygningskatten hviler paa et retfærdigt Grundlag; mig forekommer det, at den er saa uretfærdig, som tænkes kan. Som vi saa tit og ofte have fremhævet fra vor Side, maatte Maalestocken for en Skats Retfærdighed være den, at den staar i Forhold til Skatteevnen. Dette kan paa ingen Maade siges om Bygningsafgiften, der i saa saare mange Tilfælde staar i omvendt Forhold til Skatteevnen. Saaledes som den